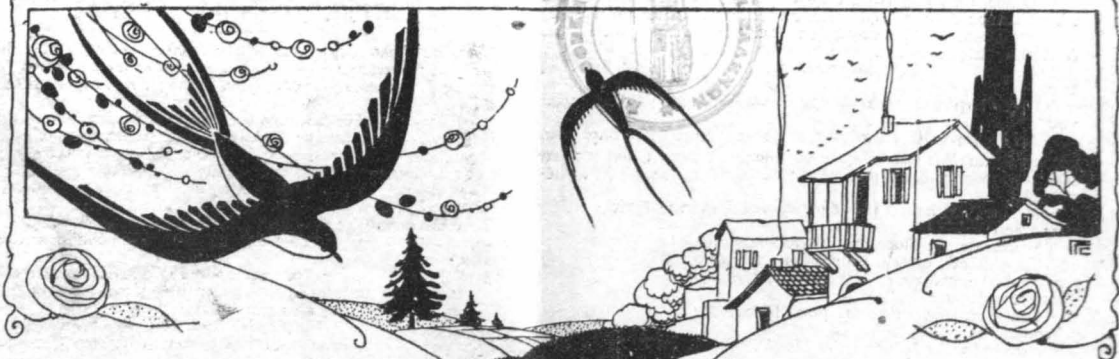

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΤΖΕΡ ΜΠΟΥΡΛΙΓΚΑΜ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

ΟΝΕΙΡΑ

‘Ο Τζών στάθηκε έξω από τη «Χονολούου» κι’ είπε στην Πατρίτσια :

—“Άς μπούμε δώ πέρα. “Έχει ωμορφα κόκταιλα...”

—“Μά έδω εινε ένα κέντρο πολυτελείας.. Μήπως πλούτισες, Τζών; Έκανε μ’ άπορία ή Πατρίτσια.

—Γράφω «σενάρια» για φιλμ στο Χόλλυγουντ, της άπάντησε ό ξανθός νέος. Αυτό θά πη ότι κερδίζω άρκετά χρήματα.

‘Ο Τζών κι’ ή Πατρίτσια είχαν συναντηθ, εξαφνικά, στην Πάρκ “Άβενιου, ύστερ’ από έφτά ό-λόκληρα χρόνια.

‘Έκεινή τόν κύτταξε λοξά και τόν ρώτησε μ’ ένα χαμόγελο :

—Πότε άρχισες ;

—Μά σ’ άγαπάω ;

—“Όχι, νά γράφης σενάρια για τόν κινηματογράφο.

—Έδω και μιά έβδομάδα.. Μά βαρέθηκα κιόλας νά σχεδιάζω και νά γράφω άνόητες Ιστορίες. Θά ήθελα μιά δουλειά πώ ευχάριστη, πώ μεγάλη.

‘Έκεινή τη στιγμή τό γκαρσόνι τούς έφερε δυό κόκταιλα. Κι’ ολ δυό τους σάπασαν για λίγο. “Έπειτα ή Πατρίτσια τόν παρακάλεσε :

—Μίλησέ μου για σένα, Τζών.

—Γιά τίς Ιστορίες πού γράφω για τό Χόλλυγουντ ;

—“Όχι. Θέλω νά μου διηγηθής τη δική σου Ιστορία.

—Προσάθησα νά σέ ξεχάσω. ‘Εσύ ει-χες διαλέξει τό σύντροφο της ζωής σου. Τι μπορούσα νά κάνω έγώ; “Έπρεπε νά σέ ξεχάσω.

—Ναί, εινε αλήθεια... παραδέχτηκε χαμογελώντας ή Πατρίτσια. ‘Εγώ έκανα την έκλογή μου, εξαφνικά, με θάρρος, με άποφασι. “Έπειτα είδα πώς είχα φύγει.. Λουπόν, δέν με ξανασυλλογίσθηκες πειά;

—Σέ συλλογίσθηκα τη μέρα του γάμου σου. “Υστερα

έ κ λ ε ι σ α
τ ή ν π ό ρ-
τ α.

—Διάβασες την άγγελία στις έφημερίδες ;

—“Όχι, Πατρίτσια. Βρινσκόμεουν σ’ έναν τόπο όπου δέν έφταναν έφημερίδες.

Μά μου είχες πη ποιά μέρα θά παντρευόσουν. Θυμά-

σαι ; *Ήταν την τελευταία φορά πού είχαμε συναντηθ...

—Ναί, εινε αλήθεια. “Υστερ’ από τη φιλονεϊκία μας.

‘Ο Τζών την κύτταξε στά μάτια.

—Είσαι ευτυχισμένη, Πατρίτσια; Θεωρώ όμως περιττή μιά τέτοια έρώτηση...

‘Η Πατρίτσια έξέπασε σ’ ένα ήχηρδ γέλιο, πού πέραζε τόν Τζών.

—“Αν είμαι ευτυχισμένη; Έκανε. “Ω, Τζών, είμαι ή πώ ευτυχισμένη γυναίκα του ό κόσμου!...

—Τι περιεργο!... ψιθύρισε ό Τζών. ‘Εσύ κι’ ό Χάρρυ είσαστε ευτυχισμένοι, μέχρι τρέλλας, κι’ έγώ πονούσα, ύπέφερα, ήμουν βυθισμένος σέ μιά στιγμή μελαγχολία. “Ήμουν

κουρασμένος άπ’ όλα... “Ακόμα κι’ από ατή τη ζωή μου, Πατρίτσια.

—Πότε άρχισε ατή ή κόουρασι, Τζών; “Από τη μέρα πού έ κλεισες την πόρτα ;

‘Ο Τζών κούνισε τό κεφάλι του.

—Μά βέβαια. Πες μπορούσα νά συλλογιζομαι είχως πίκρα ενάνα και τόν Χάρρυ ένκαταστημένους στην άγροικία, πού είχαμε διαλέξει έμεις οι δυό ; Πατρίτσια, άν ήξερεις, πούσα όνειρα είχα κάνει γι’ ατή την άγροικία...

—Εινε πάντα πολύ ωμορφη, Τζών!

—Μά, ναί! Φαντάζομαι πώς θά έχετε κι’

άλογα κι’ ότι θά κάνετε μακρινές έκδρομές στά γύρω βουνά κι’ ότι τη νύχτα θά κατασκηνώνετε κοντά στα ποτάμια, πού τ’ άσημώνει τό φως του φεγγαριου.

—Μάς κατασκοπεύεις, Τζών;

—Θά έχετε και σπαρτά και κοπάδια.

Δέν εινε έτσι, Πατρίτσια;...

—“Ω, έξέρεις, Τζών; Τά σπαρτά δέν πάνε και τόσο καλά. Εινε κακή ή χρονιά. Μιά ή άγγελάδες εινε πρώτης τάξεως. ‘Η ‘Ισαθέλλα έχει μεγαλώσει πειά και κάνει δίλες τίς δουλειές του σπιτιου.

—Έδωσες λοιπόν στην κόρη σου τ’ όνομα της μητέρας μου ;

—Ναί, Τζών.

Πρέπει νά δής την ‘Ισαθέλλα. Εινε ένα άγγελουδι.

Γιατί δέν έγορσαι νά την δής, Τζών;

—Θ έλεϊς νάρθω; τη ρώτησε άργά ό Τζών. Θέλεις νάρθω

έκεί κάτω νά

δω και τόν

Χάρου ;

—'Ο Χάρου δέν είνε τώρα στήν άγροικία. Γι' αυτό δέν μπορώ νά σέ καλέσω άμέσως, Τζών. Καταλαβαίνεις... Είμαι μόνη μου.

—Φαντάζομαι πώς θά παράτησε όλες τίς άλλες δουλειές του ό Χάρου. Έτσι σχεδιάζα νά κάνω κι' εγώ...

—Ναι, ναι, εύτυχώς πού παράτησε όλες τίς άλλες δουλειές του.

—'Ο Τζών έσφιξε νευρικά τό κρυστάλλινο ποτήρι μέσ' στό χέρι του.

—Δέν έκανες καλά, Πατρίτσια, τής ειπε, νά μου πής όλα αυτά τά πράγματα. Μιά και θέλησες νά ζήσης τά δνειρά μου μ' έναν άλλω, μπορούσες νά μή μου κάνης λόγο γι' αυτές τίς λεπτομ-
ρειές!...

—Μά ήταν και δικά μου δνειρα, Τζών. Μήπως ήθελες νά τά παρατήσω ;

Τό πρόσωπο τής Πατρίτσια ήταν φλογισμέ-
νο, όπως άλλωστε, όταν μιλούσαν γιά τό γάμο τους και τά δνειρά τους. 'Η φωνή της είχε τήν ίδια τρυφερότητα.

—Θέλεις νά πάμε στό σπίτι μου, Τζών ; τόν ρώτησε.

—Μά νόμιζα πώς ζούσες στήν έξοχή...

—Ναι, ζώ σ' ένα προάστειο, μά έχω νοικιάσει κι' εδώ πέρα δυό δωμάτια. Είνε άμφορα, φωτεινά, ήσυχα. Ξέρεις ; 'Ο Χάρου μου επι-
τρέπει νά έχω πλατωνικές φύλλες. Θά σού δείξω μερικάς φωτογραφίες τής άγροικίας μας.
'Εργεσια ;

—'Ακουσε, Πατρίτσια, έκανε ό Τζών, άρκε-
τά κράτησε αυτό τό μαρτύριο.

'Εκείνη τόν κύτταξε μέ μία παράξενη έκφρα-
ση. 'Ηταν κατάλωμος, σαν νά ήπνερε σ' α-
λήθεια. 'Η Πατρίτσια ώστόσο σηκώθηκε κι' έ-
κείνος τήν άκολούθησε σιωπηλά.

Τό διαμερίσμα της ήταν μυρωμένο, φωτεινό,
ήσυχο. Μόλις είδε τίς φωτογραφίες ό Τζών, έ-
νοιασε τήν καρδιά του νά ερεσκήζεται από ένα
σκληρό πόνο. Ναι, ήταν ένα άμορφο παλιό
σπίτι, πλεγμένο στις ανεξενδράδες, κοντά στό
ποτάμι... Τά μάτια του θάμπωναν από τά δά-
κρυα. Κι' άεσφα ρώτησε :

—Αυτός εδώ είνε ό γυιός σου ;

—Είνε ό Τζάκ, έκανε ή Πατρίτσια.

—'Ο Τζάκ ; Περιέργο! Δέν μοιάζει ούτε σέ-
να, ούτε τού...

—'Αλήθεια, Κι' εγώ τό βρήκα περιέργο

—Κι' αυτό είνε τό άλλογό σας, Ξ ;

Και κύτταξε καλύτερα τό φωτογραφία. 'Υ-
στερα πρόθεσε :

—Μά θά έλεγε κανείς ότι αυτή εδώ είνε ή
άγροικία τού γέρου Μπαϊλεδ, πού θέλαμε νά
τήν αγοράσουμε έμεις, ύστερ' από τό γάμο
μας...

'Η Πατρίτσια ξέσπασε σ' ένα παράξενο γέ-
λιο.

—Γιατί γελάς ; τή ρώτησε ό Τζών, πειραγ-
μένος.

'Η Πατρίτσια ώσπασε εξαφνικά και κάθισε
κοντά του στό ντιβάνι. 'Επειτα τού χάιδεψε τό
χέρι μέ τρυφερότητα.

—Μά τί έχεις, Τζών ; Τί έπαθες ; Γιατί είσαι
τόσο ταρασμένος ; τόν ρώτησε μέ μισόσβηστη
φωνή. Θυμάσαι πώς μέ μάλωνες κάθε μέρα,
λέγοντάς μου πως αγαπούσα τόν Χάρου ; Αύ-
τό ήταν ένα σκληρό παινινδι, Τζών. 'Η ζήλεια
σου ήταν άνυπόφορη ! Κι' εγώ δέν βάσταξα
πειρά μία μέρα και γιά νά σ' εκδικηθώ πού μέ βασάδιζες, σού
είπα ότι είχε δικιο κι' ότι αγαπούσα τόν Χάρου. Κι' εσύ μέ πα-
ράτησες κι' έφυγες ιακρυά, γιά νά εναντίσης...

—Μά, Πατρίτσια! Μήπως δέν ήταν αλήθεια ;

—Ενθ' ευρινα μόνη. Τζών. 'Ολουάνη! Κι' έξακολούθησε
όπως πάντα νά κάνει δνειρα γιά τήν, άγροικία μας. Ξέρεις ;
'Ακόμη πουλιέται. Τζών!.. Ελγα πείε έκεί πέρα τήν παρασμένη
έβδομάδα γιά νά πρσάσο τό Σαββατοκυριακό

—Μά πώς! Δέν ζης εκεί πέρα, Πατρίτσια ; άπόρησε κείνος.

—Ναι, ζώ, άνα με τά...

—Και τά παιδιά ;

—'Ο Τζάκ και ή 'Ισαβέλλα ; 'Εχεις δικιο, γιατί δέν τά έξ-

ρειε. Είνε τά ένγονάκια τού γέρου Μπαϊλεδ!...

—Κι' ή ζωή σου, όπως ιωθ τήν

περιέγραψες εδώ και λίγη ώρα ;

'Η τοελλή εύτυχία σου μέ τόν

Χάρου ;

—'Ονειρα! Έκανε ή Πατρίτσια,
μ' ένα παράξενο χαϊνάνελο.

—Κι' ό Χάρου ; Ποδ είνε ό

Χάρου ; Έκανε ήσπιστος ό Τζών.

—'Ο Χάρου έκανε λεπτάς κι' έν-

κοσμάθηκε στόν 'Ανιο Φοργή-

σκο. Τόν έδιωξα, μόλις έφυγες έ-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

'Ο γέρο-Σολομών κι' ό νεαρός Λευή ταξιδεύοντας στή Νό-
τιο Γαλλία αναγκάστηκαν νά διακυκτερεύσουν στό αυτό δωμά-
τιο ένός έπαρχιακού ξενοδοχείου, επειδή δέν ύπήρχε άλλο δια-
θέσιμο.

'Ο Σολομών γδύθηκε, έπεσε πρώτος στό κρεβάτι και κυ-
τόισε τόν Λευή, ό όποιος έβγαζε ακόμα τά παπούτσια του.

—Λευή, τού λέει έκπληκτος. 'Τ πόδια είν' αυτά πού έχεις ; Αύ-
τά είνε κατάμαυρα. 'Από πότε έχεις νά τά πλύνης ;

'Ο νεαρός Λευή έμωε, άσυγκίνητος, έπεσε νά κοιμηθθί, δίχως
νά τού άπαντήση.

Τό άλλο πρωί ό γέρο-Σολομών σηκώθηκε πρώτος κι' έτσι ό
Λευή εβθε και τά δικά του πόδια και τού φό-
νασε :

— Χθές τό θράδυ, Σολομών, μου ειπες ότι
τά πόδια μου είνε θρώμικα. Τά δικά σου δ-
μάς είνε πιο πολύ...

—Ναι, αλλά εγώ είμαι 45 χρόνια μεγαλιέ-
τερός σου! τού άπαντά άτάραχος ό γέρο-Σο-
λομών.

Βιθλία γιά πολλές δουλειές.

—'Ενας πλανόδιος πωλητής χτυπά τήν πόρ-
τα τού Φίσκινε.

—'Εχω έκδώσει και πουλώ ένα τόμο ποιη-
μάτων, κύριε.

—Δέν ξέρω νά διαβάξω.

—'Αγοράστε τον γιά τά παιδιά σας...

—Δέν έχω παιδιά. Μόνο μία όμηρέτσια έχω.

—'Οραία; Πάρτε τότε δυό-τρια βιβλία...γιά
νά τής τά πετάτε στό κεφάλι!...

Στό δικαστήριο.

'Ο πρόεδρος (στόν σκληρό νεύσιμο).
—Τά τραύματα πού προξένησες στό κεφάλι
τής καυμένης τής γυναίκας σου, είνε κτηνώδη
και δέν θλέπω τό λόγο γι'αυτό νά μήν σέ κατα-
δικάσω σέ φυλάκεια.

'Ο κατηγορού μ εν ο ς.—Μήν τό κά-
νετε αυτό, κύριε πρόεδρε. Θά γυετε ατία νά
δικαλώμε...τόν μήνα τού μελιτός μας!.

Σοφές σκέψεις.

Δέν μπορείτε πάντοτε νά κρίνετε έναν άν-
δρα από τά ρούχα πού φοράει. Μπορείτε θ-
μας νά τόν κρίνετε από τά ρούχα πού φοράει
ή...γυναίκα του!

Τερατολογίες.

'Αγγλος.—'Ακουσα πώς έσείς, στήν 'Α-
μερική, έχετε πολύ ψηλά σπίατα.

'Αμερικανός.—Ψηλά λές;...Θεάρατα!
'Αφού, σκέψου, όλο τόν χρόνο έπάνω στις
στέγες τών σπιτιών μας ύπάρχουν...χιόνια!

'Αμχανία.

—Δέν ξέρω άν πρέπει ν' άπολύσω αυτόν τόν
μικρό τού γραφείου μου γιά τήν κουταϊάρα
κι' ή νά τού αδήσω τόν μισθό γιά τήν έξυ-
πνάδα του.

—Γιατί ; Τί έκανε ;

—'Ηρθε πρό όλιγου τού γραφείο μου και μου ειπε πως θέλει
νά με...δ ή ένας κύριος...

—Και τί μ' αυτό;

—Νά! Αυτός ό κύριος ήταν τυφλός!

ού από κοντά μου...

—Λοιπόν ; Σκάρωσες όλα αυτά τά παραμύθια γιά νά μέ βα-
σανήσης, Πατρίτσια ;

'Εκείνη στήριξε τά χέρια της στός ώμους του και τόν κύττα-
ξε στά μάτια.

—Τζών, τού ειπε Θέλησα κι' έ-
γώ νά φτιάξω ένα «σενάριο»...

Μά τώρα είνε καιρός πειά νά δώ-
σουμε ένα τέλος στα δνειρα.

—Ναι, Πατρίτσια! Έκανε κεί-
νος. Φτάνει πειά. 'Από δω και
πέρα αρχίζει ή ζωή μας!...

Και τήν έσφιξε στήν άγκαλιά
του μέ τρυφερότητα.

ΡΟΤΖΕΡ ΜΠΟΥΡΛΙΓΚΑΜ

ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ

H MANON ΛΕΣΧΟ'

Τό τρίτον κατά
σειράν έρωτικών έ-
ριστούργημα πού
προσφέρουν τά πε-
ριοδικά μας εις
κομφόν τόμον, άρχι-
σε νά διανέμεται εις
τάς 'Αθήνας, τόν
Πειραιά και τάς έ-
παρχίας, μέ 4 βελτία
τού «Μπουκέτου» και
τ ής «Οικογενείας»
και 8 δραχμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ίκανο-
ποιητικά τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιο-
θήκας όλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και
σκόρπια φύλλα παλαιών έφημεριδών και περιοδικών, 'Η-
μερολόγια, Καζακίνας, μονόβουλα, φωτογραφίας ιστορι-
κών προσώπων και εικόνες διαφόρους. 'Απευθυνθήτε ή
γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.